

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομεγάλῃ 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΛΕΪΨΕΩΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἐξ γνωστόν, ἐξ ὄλων τῶν ἀστεροσκοπειῶν τῆς ὑψηλῶν ἐστάλησαν ἐπιτροπαὶ εἰδνημόνων εἰς τὰ μᾶλλον κατάλληλα πρὸς παρατηρήσεις μέρη, ὅπως συλλέξωσι πληροφορίας καὶ εἰκόνας τῆς ἐκλείψεως τοῦ Ἡλίου, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ γίνη τῇ 28 Μαΐου, παρελθόντος καὶ ἤδη πάντες προθυμοποιούνται νὰ δημοσιεύσωσι τὰς παρατηρήσεις αὐτῶν.

Ὁ κ. Μ. Moue, ὅστις μετέβη εἰς Ἑλλην, ἐπαρχίαν τῆς Ἀλικάντης τῆς Ἰσπανίας, νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἀξιοθαύμαστον φαινόμενον, ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὰ κατ' αὐτό.

« Ἡ Ἑλλην, μικρὰ πόλις, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ θαυμασιωτάτου ἐκ φοινικοδένδρων δάσους, ὑπῆρξε τὴν φορὰν ταύτην τὸ ἐντεκτῆριον διαφόρων ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλείψεως τοῦ Ἡλίου, γαλλικῶν, ἰσπανικῶν, καὶ ξένων.

Αἱ διάφοροι τοπικαὶ ἀρχαὶ παρέσχον ἡμῖν τὴν φιλοφρονεστάτην ὑποδοχὴν, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἐγκατασταθεῖσαι ἤδη ἐκεῖ ξένοι ἀποστολαί, ἰδίᾳ ἡ ἐπαξίως ὀργανωθείσα ὑπὸ τῶν Πανεπιστημίων τοῦ Μονπελιε καὶ τῆς Τουλούζης.

Τόπος τῆς παρατηρήσεως εἶχεν ὀρισθῆναι ἑπαυλις, ὀλίγα χιλιόμετρα ἀπωτέρω τῆς πόλεως, μετ' ὀρίζοντα ἀνοικτὸν καὶ θέαν πρὸς τὴν θάλασσαν νοτιανατολικῶς καὶ τὴν σειρὰν τῶν ὄρεων δυτικῶς.

Μετά τινος ἀνησυχίας μας, ἕνεκα ἀπειλητικῶν τινῶν νεφῶν, ἄτινα ἐκυκλοφό-

ρουν ἀνὰ τὸν ὀρίζοντα τὴν προτεραίαν, ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε τὴν 28 Μαΐου ὄλως περιλαμπρὸς καὶ ἀκτινοβόλος, διὰ μέσου οὐρανοῦ εὐδιωτάτου καὶ ἐντελῶς καθαρωτάτου καὶ ἡ εὐτυχὴς αὕτη καλοκαιρία διήρκεσε μέχρι τέλους τῶν παρατηρήσεών μας.

Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς πρώτης ἐπαφῆς, ποιά τις συγκίνησις κατέλαβε πάντας τοὺς θεατὰς, συμποσούμενους εἰς δέκα χιλιάδας, οἵτινες ἀμέσως ἐτοποθέτησαν τὰς καπνισμένας αὐτῶν ὑέλους πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Ἡμεῖς πάντες εἰμεθα ἤδη εἰς τὴν θέσιν μας καὶ τὸ θέαμα προσέλαβε διὰ μᾶς τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ ὄψιν.

Προσωπικῶς οὐδὲν τὸ ἀξιοσημείωτον εἶδομεν μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ Ἥλιος ἐφάνη κατὰ τὸ ἥμισυ καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τῆς Σελήνης. Ἐκτοτε ὅμως, πρὸς τὴν 3 ὥραν καὶ ἡμίσειαν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ ἐλάττωσις τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος ἐγένετο ἡμῖν ζωηρῶς αἰσθητῆ. Τὸ ἔδαφος προσέλαβε τὸ χαρακτηριστικὸν ἐρυθρῶν χρῶμα τῶν μεγάλων ἐκλείψεων καὶ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἡ φύσις ὡς ὑπὸ μαγείας περιεβάλλετο τὸν νυκτερινὸν αὐτῆς μανδύαν.

Δέκα λεπτὰ πρὸ τῆς ἐπισήμου ταύτης στιγμῆς, εἶχομεν προσκολληθῆναι εἰς τὴν θέσιν τῶν παρατηρήσεών μας καὶ ἀμέσως μετ' ὀλίγον ἠσθάνθημεν τὸ ἀρξάμενον νὰ ἐπέρχεται ψυχρὸς καὶ τὸν ἀνεμὸν, ὅστις ἐφύσα ἰσχυρῶς. Ἠναγκάσθημεν τότε νὰ φορέσωμεν τὰ ἐπανωφόριά μας. Τὸ φῶς ὀλονὲν ἠλαττοῦτο ὄλως ὀχρῶς καὶ ἀορίστως καὶ τὰ περὶ ἡμῶν ἀντικείμενα προσελάμβανον χρῶμα μολυβδοστακτοπῶν.

Τὰς ἐπομένας στιγμὰς διήλθομεν ἐν

ἀκρὰ συγκινήσει, καθόσον τὸ πᾶν περίη των εἶχε σιγήσει καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀγιοτάτης σιωπῆς καὶ ἡσυχίας παρετηροῦμεν καὶ ἐθαυμάζομεν τὴν ταχείαν ἐλάττωσιν τοῦ φωτός, ὅπερ βαθυπῶδον ἐπάνεγκε τὴν ἐντελῆ ἀπονέκρωσιν ἡμῶν τε καὶ τῶν πέριξ.

Τρία λεπτά πρὸ τῆς ὀλότητος τῆς ἐκλείψεως, μετ' εὐχαριστήσεως παρετηροῦσαμεν εὐκρινῶς τοὺς σκιώδεις κωσσοὺς (Shadow—bands τῶν Ἀγγλων)

Ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς ὀμαλοῦ ἐδάφους εἶδομεν τοὺς κυματοειδεῖς τούτους παραδόξους καὶ βραδέως βαίνοντας ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς κωσσοὺς, οἵτινες εἶχον πλάτος 5—10 ἑκατοστομέτρων ἐχωρίζοντο ἀπ' ἀλλήλων ἐκ τριάκοντα μέχρι τεσσαράκοντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρον καὶ εἶχον χροίαν στακτοπὴν, διασχίζοντες ἐλαφρῶς τὸ ὑπὸ τῶν ἐκπνεόντων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἀσθενῶς φωτιζόμενον ἔδαφος. Τὸ δὲ σχῆμα τῶν ἀνεμίμνησκον ἀκριβῶς τὸ τῆς κανονικῆς καμπύλου κοιλότητος.

Παρατηροῦμεν ἐπὶ τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον, ὅτε ἐν λεπτῶν πρὸ τῆς ὀλότητος ἐκλείψεως παρετηρήσαμεν τι, ὅπερ ὡς πιστεύομεν μέχρι τοῦδε δὲν εἶχε παρατηρηθῆ· νέον εἶδος κωσσοῶν, ἐρχομένων νὰ ἐπιτεθῶσι τῶν πρώτων, ἀλλὰ τὴν φερὰν ταύτην κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, δυτικό—ἀνατολικῶς, οὕτως ὥστε ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο συστημάτων ἐσχημάτιζε φαινόμενον τι σημεῖον δ ἢ τὸ ἀλγεβρικό σημεῖον: Ὁ δὲ ἀνεμὸς ἐξηκολούθει σταθερῶς ἀνατολικο—νοτιο—ἀνατολικῶς καὶ τὸ φαινόμενον τῆς διπλῆς κινήσεως παρετηρήθη ὑπὸ τῶν παρεστώτων, οὐδαμῶς πρᾶδιατεθέντων εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην.

Αἰφνιδίον σκότος μᾶς εἰδοποιεῖ τὴν στιγμὴν τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως. Ὁ ἥλιος ἐντελῶς μέλας περιβάλλετο ὑπὸ χαμηλοῦ καὶ χρυσοῦ φωτεινοῦ κύκλου, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον λαμπροῦ καὶ ζωηροῦ λευκοῦ χρώματος, προσομοιάζοντος ταῖς κλασικαῖς ἐκείναις εἰκόσι τῶν ἐτρίων ἐκλείψεων. Ἦτον ἡ χαμηλὴ ἢ ἐσωτερικὴ φωτοστεφάνη. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ ἡλίου, ἀκριβῶς ἐν τῇ διευθύνσει τῆς ἐλλειπτικῆς, δύο πτελοειδεῖς λόφοι στακτοκυανοὶ σχήματος γωνιοκορυφῆς ἀψίδος, ἀπολήγοντες εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ καὶ μήκιους περίπου ἑνὸς καὶ ἡμίσεως βαθμοῦ ἀπὸ τοῦ ἡλιακοῦ διαδμηματος προεξείχον μεγαλοπρεπῶς ἀπὸ τῆς φωτοστεφάνης. Τέλος πρὸς συμπληρωσιν τοῦ

θαυμασίου φαινομένου, ὁ Ἄρης εἰς 20 ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κνέφους ἀνέλαμπον μετὰ περισσῆς λαμπρότητος, παριστάμενοι ὡς ἐπίδοχοι κοσμητορες τῆς οὐρανοῦ μεγαλοπρεπειᾶς.

Ἡ κωμόπολις ἦτο βυθισμένη ἀμυδρῶς ἐν τῷ ἡμερησίῳ ἐκείνῳ σκότει, ἡ δὲ ἀποψὲς τῶν ἐναντι ὁρέων ἐδείκνυτο ἀμαυρότερα. Ὁ οὐρανὸς ἦτον ὁμοιομόρφως σκοτεινοειδῆς ἐπίσης, ἀλλὰ πρὸς τὸν ὄριζοντα, εἰς δέκα περίπου βαθμοὺς ὕψους, ἤρχιζεν ἀπειρομεγέθης τις κυκλικὴ ζώνη, χρυσιζούσης ἀπόψεως, ἐνῶ πλησιέστερον τοῦ ὄριζοντος, δέσμαι τινες φωτὸς ροδοχρόου ἀπεικόνιζον τὰ μᾶλλον ἀπροσδόκητα καὶ παράδοξα φωνεινὰ φαινόμενα.

Αἱ στιγμαὶ αὗται ἦσαν πολυτιμώταται δι' ἡμᾶς καὶ ἔδει νὰ ἐγκαταλείψωμεν αὐθωρεῖ τὰς ἐντυπώσεις τῆς παρατηρήσεως ἵνα ἐπωφεληθῶμεν ἐπιστημονικῶς τῶν ἀλησιμονιῶν ἐκείνων δευτερολέπτων. Ἐλάβομεν ὅθεν ἀμέσως ἐξ ὠραίας φωτογραφίας τοῦ φαινομένου μετὰ εἰδικοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ, οὕτινος ἡ Ἀποστολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἐνεπιστεύθη ἡμῖν τὸν διαχειρισμὸν. Τότε δὲ παρετηρήσαμεν, ὅτι τὸ γενικὸν σκότος ἦτον ἀσθενές, ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἀνευ δυσκολίας τοὺς λεπτοδείκτας τοῦ ὠρολογίου μας καὶ δὴ ν' ἀναγινώσκωμεν χαρακτῆρας ἡμεμερίδος.

Μετά τινα δευτερολέπτα ἀκτινοβολία τις ἤρξατο νὰ ὑπεμφαίνηται τῆς ἡλιακῆς στεφάνης μετ' ὀλίγον ἅπασα ἐκείνη ἢ φωτεινὴ κυκλικὴ μαγεία ἐξέλιπε καταλαβανομένη ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ φωτισμοῦ, ἐνῶ ἡ αὐθόρμητος κίνησις καὶ ὄχλοδοῆ τοῦ πέριξ ἡμῶν πλήθους προεδήλου τὸ τέλος τοῦ θαυμασίου οὐρανοῦ φαινομένου εἰς ὁ τοσοῦτον εὐτυχεῖς παρέστημεν θεαταί.

Παρελθούσης τῆς ἐκλείψεως, τὰ πάντα ἐπανελάβον τὴν συνάθη αὐτῶν ὄψιν καὶ χροίαν, ἕκαστος ἀνεκοίνου μετὰ χαρᾶς τὰς ἐντυπώσεις του, καὶ μόνη ἡ Ἀφροδίτη ἐξηκολούθει θαυμασίως σπινθηροβολοῦσα ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ὡσεὶ νὰ ἀνεμίμνησκον ἐπὶ ἡμῖν τὰς ὠραίας βραχείας στιγμᾶς. καθ' ἃς ἐδοκιμάσαμεν τὰς μᾶλλον αἰσθητὰς συγκινήσεις τοῦ βίου μας ἐν ὠραίῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ οὐρανοῦ φαινομένῳ.»

(Ex. τοῦ Journal du Ciel)

Φ. Πρίντζης.

ΑΛΕΞ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΑΛΕΞ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ—ΘΩΝ ΟΡΝΣΤΑΪΝ

Ἐκαετία παρήλθεν ἤδη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδόσεως τῆς «Φύσεως» ἑπταετία δὲ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πεφιλημένου τοῖς πᾶσι καὶ σεβαστοῦ ἀνδρός, τοῦ αἰοδίου Ἀλ. Ραγκοβῆ καὶ δὲν δυνάμεθα ποσῶς νὰ λησμονήσωμεν τὸ μέγα αὐτοῦ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὡς καὶ τὰς ἐνθέρμους ὑπὲρ τῶν ἀγῶνων μας ἐνθαρρύνσεις του.

— Εἶναι τὸ μόνον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον θὰ προοδεύσῃ, μᾶς ἔλεγε μετὰ θάρρους, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐκδόσεως του. Τὰ κοινωφελῆ αὐτοῦ δημοσιεύματα, ἡ καθαρεύουσα γλῶσσα του καὶ αἱ ὠρατα καὶ ἐνδιαφέρουσαι εἰκόνας του, εἶναι πολὺ καλὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἀρέσουν εἰς τὸν λαόν, καὶ εἰς ἐμὲ πολὺ καὶ δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ προοδεύσῃ τοιοῦτον λαμπρὸν καὶ ἑλληνοπρεπέστατον περιοδικόν.

Μετά τινας δὲ ἐβδομάδας μᾶς ἔλεγε πάλιν:

— Ὁρατα, πολὺ ὠρατα, κύριε Πρίντζη, λαμπρά, οὕτω πάντοτε νὰ ἐξακολουθῆτε καὶ θὰ με ἐνθυμηθῆτε.

Καὶ οὕτως, πάντοτε ἐνθυμούμεθα τοῦ αἰοδίου ἀνδρός, τοῦ ζηλωτοῦ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ δεινοῦ φιλολόγου, τοῦ διακεκριμένου ἡμῶν φίλου καὶ συνεργάτου, ὡς καὶ τῶν πολυτίμων καὶ σοφῶν συμβουλῶν του.

Καὶ εἶχε πολὺ δίκαιον.

Ὅτε δὲ βραδύτερον μᾶς ἠρώτα:

— Αἱ, πῶς πηγαίνει τὸ ὠρατον περιοδικόν σας;

Καὶ τῷ ἀπηντῶμεν:

— Λαμπρά, πολὺ ὠρατα, ἀρέσει εἰς ὅλους καὶ οἱ συνδρομηταὶ αὐξάνονται.

— Βλέπετε, μᾶς ἀπεκρίνετο, δὲν οἶσ τὸ ἔλεγον; τὸ εἶχον προῖδει. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρῶν φαίνεται καὶ ἐν ταύτῳ ἐτρίβε τὰς χεῖρας του μειδιῶν, εὐχαριστημένος, ὡσεὶ νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἰδίας ἐργασίας του.

Καὶ ἐξηκολούθει πάντοτε ἐπισκεπτόμενος ἡμᾶς, παροτρύνων, συμβουλεύων καὶ συζητῶν ἰδίᾳ περὶ φιλολογίας πάντοτε.

Ἦδη δὲ μετὰ δεκαετίαν, ὅτε τὸ περιοδικόν μας ἡ «Φύσις» εἰσῆλθεν εἰς νέον στάδιον προόδου καὶ βελτιώσεως καὶ κατέστη μοναδικόν ἐν Ἑλλάδι, ἐφάμιλλον δὲ τῶν εὐρωπαϊκῶν, διότι καὶ χάρτην καὶ εἰκόνας καὶ ὕλην καὶ πεικιλίαν περιέχει καλλίστας, ὡς πάντες οἱ πολυάριθμοι καὶ πολυετεῖς συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται μας ὁμολογοῦσι, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀναμνησθῶμεν τῶν πολυτίμων συμβουλῶν καὶ ἐνθαρρύνσεων τοῦ αἰοδίου, ἐκ τῶν πρώτων φίλων καὶ συνεργατῶν μας καὶ ν' ἀποτίσωμεν ἐλάχιστον ὄφρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν σοφὸν ἐκεῖνον ἀνδρα, διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐνταῦθα τῆς εἰκόνας του, ἥτις ἔσται ἔσται ἐγκεχαραγμένη ἐν τῇ καρδίᾳ μας.

Οἱ αἰοδίοι Ἀλ. Ραγκοβῆ καὶ Ὁθων Ὀρνσταῖν, ἀρχίατρος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, δεινὸς καὶ οὗτος ἐπίσης ἐπιστήμων, λογογράφος καὶ φιλολόγος, μέλος πολλῶν εὐρωπαϊκῶν ἐταιρειῶν, κτλ. ὑπῆρξαν οἱ πρώτοι ἐνθερμοὶ καὶ εἰλικρινεῖς φίλοι, συνεργάται καὶ ὑποστηρικταὶ τῆς «Φύσεως» πρὸς οὐς ὁμολογουμένως ἠθικῶς ὀφείλομεν πολλὰ καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τῆς προόδου καὶ ἀνσκαίνσεως τοῦ περιοδικοῦ μας, ὀφείλομεν ἐκ σεβαστοῦ καθήκοντος πρὸς αὐτοὺς ν' ἀναμνησθῶμεν τῶν πολυτίμων ἐκδουλεύσεων των καὶ ν' ἀναφέρωμεν σχετικόν τι περὶ αὐτῶν ὡδε· ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωμεν ἔσται ἐλάχιστον ἀπέναντι τῶν πολλῶν ἀρετῶν των.

Ὁ Ὁθων Ὀρνσταῖν, φιλόσοφος ὄσον καὶ ἐπιστήμων, ἐνδιαφέρετο σπουδαίως ἐπίσης περὶ τῶν ἐν τῇ «Φύσει» δημοσιευομένων ἐπιστημονικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ζητημάτων καὶ πλειστάκις ἔγραφε καὶ πολλάκις συνεζητοῦμεν περὶ πολλῶν ἀντικειμένων, καὶ ἐνίοτε ἐφιλονικούμεν, ἀλλὰ πάντοτε χάριν τοῦ κύρους τῆς ἀληθείας καὶ οὐχὶ προσωπικῶς. Εἰς τὸ ζήτημα δὲ τῆς ἀθανασίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐνθα ἡ πεποιθησίς του πρὸς τὸ στερεότυπον ῥῆμα του, «ἡ διαφορά τῆς ζωῆς ἀπὸ τοῦ θανάτου, εἶναι οἷα τοῦ νεκροῦ ἀπὸ τοῦ ζῶντος» ἀπέιχομεν πολὺ εἰς τὰς ἰδέας μας καὶ ἔστενοχωρεῖτο, οὐχὶ διότι ἐπέμενον εἰς τὰς ἰδικὰς του, ἀλλὰ

C.H. THOMAS, PHOTO.

ΘΩΝ ΟΡΗΣΤΑ'ΙΝ

διότι τὰ ἐπιχειρήματα δὲν παρέχον τὴν δέουσαν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν.

Καὶ ἦσαν ἀμφότεροι γέροντες μὲ αἰσθήματα εἰλικρινῆ καὶ ἀγνά καὶ καρδίαν νεάζουσαν· πολλάκις δὲ ἐγεραίροντο διὰ τὴν μακροζωίαν των, ἀποδίδοντες αὐτὴν εἰς ἐπιμελημένην διαίταν, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἀμφότεροι παρὰ τὰς προσπάθειάς των δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ζήσωσι περισσότερο· διότι ὤφειλον νὰ τελευτήσωσιν, ὅπως τελευτῶσιν ὅλα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Καὶ ἤδη μᾶς ἀπέμεινεν ἡ γλυκυτάτη ἀνάμνησις ἀμφοτέρων.

Φ. Η.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

ὑπὸ θρησκευτικῆν καὶ Πολιτικῆν ἐποψίν.

Ἐνίκηθεν τὸ ζήτημα τοῦ Παναγίου Τάφου συνταράσσει τὸν Χριστιανικὸν κόσμον σύμπαντα, ὅστις ἔχει βεβαίως τὸ ἐνδιαφέρον περὶ αὐτοῦ εἰς ὑπατον βαθμὸν ἀνεπτυγμένον· ὡς γνωστὸν, παντὶ εἰδήμονι τῆς Ἱστορίας, αἱ ἑπτὰ μεγάλα Σταυ-

ροφοῖαι τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ἐνεκ' αὐτοῦ ἐγένοντο, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς ΙΑ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. ἐπὶ Αὐτοκράτορος τῆς Κ)πόλεως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ καὶ καθεξῆς· ἀλλ' ἅπασαι ἀπέτυχον τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, τοῦ κυρίου σκοποῦ, τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἁγίων τόπων ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Μωαμεθανῶν, κατόχων ἢ τῆ ἀπάσης τῆς Συρίας, Κιλικίας, Φρυγίας, καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἀπέτυχον δ' αἱ Σταυροφοῖαι, διότι ἐνηργούντο ἐπὶ διττῷ σκοπῷ, οὐχὶ καθαρῶς θρησκευτικῷ, ἀλλὰ καὶ πολιτικῷ τρισμειγίστῳ, ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς διευθυνόντων αὐτάς Ἡγεμόνων καὶ Βασιλέων τῆς Δύσεως, οἵτινες ἐν ᾧ ἐπιδίωκον ἀπ' ἐνὸς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἀπ' ἑτέρου προσεπάθον νὰ κατακτήσωσι τὰς διαφόρους χώρας τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ οὕτω κατέστρεψαν τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν, ἐγκαταστήντες ἐν αὐτῇ ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλημα ἕστησαν θρόνον ἐφήμερον· διότι ὁ τρομερὸς Σουλταῖνος ἐπελθὼν ἐξ Αἰγύπτου, ἐσάρωσε τὰ πάντα κτλ. κτλ. ὁ δὲ Λεοντόκαρδος ἐπικαλούμενος Ῥιχάρδος τῆς Ἀγγλίας

κατέλαβε τὴν Κύπρον, ἣν καὶ ἐπώλησεν ὑστερον (1). Ἡ Βενετία ἐφάνη ἡ πρακτικώτερα, ὡς κατασοῦσα πολλὰ παράλια Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ νήσους, οἷον Κρήτην, Εὐβοίαν, Πελοπόννησον, Ἴονιους νήσους, παραλίους χώρας τῆς Ἡπείρου καὶ Ἀλβανίας κλπ. Ἀλλὰ ταῦτα ἡ Πρόνοια οὐκ ἠλόγησε, διότι καθαρὸν θρησκευτικὸν χαρακτῆρα οὐκ εἶχον, μᾶλλον δὲ Πολιτικόν· ἡ δὲ Πρόνοια τὰ Ἠθικά προστατεῖ, καὶ οὐ τὰ ὕλικά, τὰ μετ' ἀδικίας αἰετὶ συνοδεύόμενα. Δι' ὅ καὶ ὁ Τούρκος εὐήμερος καὶ τὰ πάντα κατέσχε καὶ αὐτὴν τὴν Κ)πολιν ἀκόμη. Οἱ δ' Εὐρωπαῖοι ἤρξαντο τρέμοντες περὶ τῆς ἑαυτῶν τύχης καὶ ὑπάρξεως, καθ' ὅσον ἐκεῖνος ἐφθασε μέχρι αὐτῶν τῶν προθύρων τῆς Βιέννης, ἐνθα καὶ τζαμίον Ὀθωμανικὸν ἰδρύσατο πρὸς αἰώνιον αἰσχος τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀλλ' ἐνταῦθα γεννᾶται τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα τότε. Ἡ Θεῖα Πρόνοια ἠνύνησε τότε τὸν Ἰσλαμισμὸν καὶ οὕτως ἐπέτρεψε τὴν ἐξάπλωσιν αὐτοῦ ἀπανταχοῦ Ἀσίας, Ἀφρικῆς καὶ Εὐρώπης;

(1) Ταῦτα πάντα ἐκτίθησιν ἐν ἐκτάσει δ κ. Σάβας ἐν τῷ Β' τόμῳ τῆς Μεσαιωνικῆς αὐτοῦ βιβλιοθήκης. Ἀλλὰ περίεργος σύμπτωσις καλὴν ἡ Ἀγγλία κάτοχος γίνεται τῆς Κύπρου σήμερον μετὰ πάροδον τοσοῦτων αἰώνων. Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει τί νὰ εἴπη κανεὶς; καὶ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀπλοστάτη καὶ εὐκολωτάτη διὰ τοὺς ἐπαίοντας.

Ἡ Θεῖα Πρόνοια οὐδέποτε εὐνοεῖ κατακτητάς, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ προσχῆματι εὐσεβεῖς προστατεύει, ἀποσύρει ἀπ' αὐτῶν τὴν προστασίαν τῆς, ἐγκαταλείπουσα αὐτοὺς εἰς τὸν ἀδόκιμον αὐτῶν νοῦν πρὸς τιμωρίαν καὶ σωφροσύνην· καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἔσται ἡ ἐπιτυχία τῶν κατακτητῶν, ὅπερ καὶ ἐγένετο καὶ ἐξακολουθεῖ γινόμενον μέχρι σήμερον, ἕως ἂν ἐπέλθῃ ἡ δέουσα σωφροσύνη, ἣτις σώζει ἄτομα, οἰκογενεῖας, κοινωνίας καὶ ἔθνη. Τούναντίον δὲ ἡ ἑλλειψὶς αὐτῶν φέρει τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα, ὡς πᾶς βουεχῆς δύναται νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ ἐπισυμβαίνουσαν περίπτωσιν.

Διότι ἡ Θεῖα Πρόνοια ἦρε τὴν προστασίαν αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀναξίως καλουμένου χριστιανισμοῦ, εἴτ' ἐν τῇ Δύσει εἴτ' ἐν τῇ Ἀνατολῇ· διὰ τοῦτο ἰθριάμβυσεν ὁ Μωαμεθανισμὸς εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ μέγας αὐτοῦ Καλῆρης, ὁ Σουλτάνος νὰ καλῆται «gran—Siniore» Μέγας Κύριος τῶν τριῶν Ἡπείρων, Ἀσίας, Εὐρώπης, καὶ Ἀφρικῆς· οὐδεὶς δὲ τῶν Εὐρωπαϊῶν καὶ αὐτῶν τῶν πρέσβων ἐτόλμα νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν διάδοχον τοῦ Προφήτου, χωρὶς νὰ ἀσπασθῇ τὴν «μ α ν ἱ κ α ν» τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ κτλ.

Ἐν τῇ τοιαύτῃ ζεφώδει καταστάσει τὸ ζήτημα τῶν Ἁγίων Τόπων διετέλει ὑπᾶντων ὑπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων, οἵτινες εὐτυχῶς ἐφρόντισαν καὶ ἔλαβον εἰς «χάτιαν» Σουλτανικά τὰ προνόμια αὐτῶν ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Τάφου, ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ Ὀμάρ καὶ ἐφεξῆς, Σαλαδίνου καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῶν σημερινῶν Σουλτᾶτων, ἐν φερμανίαις ἀνανεουμένοι κατὰ καιροὺς, δι' ὧν παραχωρεῖται ἀδιαφιλονηκίτως τοῖς Ἑλλῆσι Πατριάρχεις τῶν Ἱεροσολύμων τὸ πρωτεῖον καὶ ἡ κυριαρχία τῶν Ἁγίων Τόπων μέχρι σήμερον.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς Ἑλλάδος ἠλλαξαν τὰ πράγματα καὶ οὐ μόνον ἡ ζηλοτυπία τῆς Δύσεως ἠδύνησε καὶ ἰδίᾳ τοῦ Πάππα Ῥώμης, ἀλλὰ τὸ περίεργον καὶ αὐτῆς τῆς ὁμοδόξου Ῥωσσίας ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ οὐχὶ ἐν μικρῷ βαθμῷ, ὥστε τῷ 1854 ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, εὐνοούσης τότε τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων Τόπων κινήματα τοῦ Παππικοῦ Κλήρου ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ναπολέοντος Γ'. αὐτοκράτορος τότε τῶν Γάλλων· ὁ πόλεμος ἐκεῖνος ἐταπεινώσει τὴν Ῥωσίαν, διὰ τῆς συμμαχίας Ἀγγλίας, Γαλλίας, καὶ Τουρκίας, καὶ Σαρδηνίας φανερά, μυστικὰ δὲ καὶ τῆς Αὐστρίας καὶ συμπάσης τῆς Εὐρώπης κατὰ τῆς Ῥωσσίας. Καὶ οὕτως ἀπέτυχε καὶ τοῦτο τὸ σχέδιον, διότι οὐκ ἠνύνησεν αὐτὸ ἡ Θεῖα Πρόνοια διὰ τὴν ἐπιδιώξιν πολιτικῶν σκοπῶν καὶ οὐχὶ καθαρῶς θρησκευτικῶν.

Ἀλλ' ἡ Ῥωσικὴ Διπλωματία ἔστιν ἀκα-

τάβλητος, διότι ἐμμένει εἰς τὰ ἀρχῆθεν συλληφθέντα καὶ διατυπωθέντα σχεδιαγράμματα, εἰς οὗ τὴν πραγματοποιήσιν περιμένει τὴν εὐθετον ὄραν νὰ προβῇ ἀρμοδίως καὶ συνειτῶς, μὴ φειδομένη οὐδενὸς μίσου, εἴτε ἠθικοῦ εἴτε ὕλικοῦ καὶ ἐν πάσῃ θυσίᾳ προάγεται εἰς τὰ ἔμπροσ, ἔστω καὶ κατὰ ἐν βῆμα, ὁ δὲ χρόνος συμπληρωτὰ λοιπὰ οὐσιώδη.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους πρὸς ἀρμοδιωτέραν ἐπιτυχίαν τῶν καταστρεπτικῶν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν γένος σχεδίων αὐτῆς, ἡ Ῥωσσία ἐσχημάτισε τὴν λεγομένην «Παλαιστίνειον Ἐταιρείαν», ἣς σκοπὸς ἡ διάσωσις τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ὁ ἐκσλαυισμὸς πάντων τῶν ἱερῶν καθιδρομάτων καὶ πρὸς εὐκολωτέραν ἐπιτυχίαν τῶν ἀκόπων τούτων, τὰ ἐν Ῥωσίᾳ κτήματα τοῦ Παναγίου Τάφου δημεύονται ὑπὸ τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ἀφαιρηθῶσι τὰ μίσα τῆς συντηρήσεως τοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων καὶ τῶν λοιπῶν Καταστημάτων τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καὶ οὕτω πείσῃ καὶ προσκυνήσῃ τῷ Σκυθικῷ Βασιλῆϊ ἡ γεραρὰ Σιωνίτις Ἐκκλησία, ὅπως δι' ἄλλης μεθόδου, «τῆς Ἐθνολογικῆς» ἀφῆρσεν ἐκ τῶν Ἑλλήνων τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, συντελέσασα εἰς τὴν δῆθεν ἐκλογὴν Ἀραβοφώνου Πατριάρχου Ἀντιοχείας.

Ἀλλὰ μήπως ἀφίνει ἡσυχον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἢ τὸ ἅγιον Ὄρος; τὰ πάντα μηχανάται κατ' αὐτῶν. Καὶ ἐν μὲν τῇ Κ)πόλει συνέστησεν Ἐξαρχίαν Βουλγαρικὴν, πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ συνδρομὴν οὐ τὴν τυχοῦσαν παρέχει πρὸς διαρισμὸν βουλγάρων ἐπισκόπων, ἐν τε βουλγαρία καὶ Μακεδονία· ἐν δὲ τῷ Ἁγίῳ Ὄρει, μετὰ τὴν δήμεισιν τῶν κτημάτων αὐτοῦ ἐν Ῥωσίᾳ, προβαίνει εἰς ἀγορὰς σκητῶν καὶ Μονῶν, ὅπως μίαν ἡμέραν Ῥωσικὸν ἀποδείξῃ τὸ ἅγιον Ὄρος. Καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῷ πολιτικῷ σκοπῷ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Ἑλλάδος παντὸς δικαιοῦματος ἀπαιτήσεως ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐκείνων χωρῶν. Δὲν ἔχει τοῦτο οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἢ συζήτησιν.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε· θέλει ἐπιτύχει ἢ οὐ; Εἰς τὸ μέγα τοῦτο ζήτημα, ὅπερ καλεῖται συνήθως Ἀνατολικὸν Ζήτημα, καὶ κατὰ τοὺς Εὐρωπαίους «Le question d'Orient», πολὺ δυσχερῆς φαίνεται ἡ ἐπιχείρησις τῆς περὶ αὐτὸ ἀσχολίας, ὥστε διὰ τὸ δύσκολον κατήνησε παρομιῶδες τὸ λέγειν ἐπὶ παντὸς ἀκανθώδους ζητήματος, τὸ δημῶδες λόγιον «κ α τ ἦ ν τ η σ ε ν Ἀ ν α τ ο λ ι κ ὸ ν Ζ ἦ τ η μ α καὶ τ ο ὔ τ ο κ τ λ. Καὶ ὄντως ἀκάνθως καὶ τριβέλους ἐμπεριλαμβάνει ἡ εὐρεῖα περιφέρεια τοῦ ὕψηλου τούτου θεωρήματος, ἐφ' ᾧ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐργαζομένη ἡ Διπλωματία, πολλὰ διαγράμματα ἐσχεδίασε, τείνοντα πρὸς ἀρμοδιωτέραν ἐπίλυσιν αὐτοῦ καὶ ἀπλοποίησιν τῶν πολυπλόκων ἐξισώσεων, ἐφ'

(**Η πολυκλαύστος Κουνδουλένα Ἀχιλλέως Παναγιώτου τὸ γένος Πέτρου Τζαβαλά, ἀποθανούσα τὴν 7 Ἰουλίου 1900.**)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ

Πλάσμι' ἄλλου Κόσμου ἐπέταξε, ἔεχυθηκε ἐδῶ κάτω,
 Ἐδῶ στή δακρυπότητη πατρίδα τοῦ θανάτου.
 Σ' εἶδε, τὴν εἶδες, ἐομιξες μ' ἐκείνη τὴ ζωὴ σου,
 Καὶ Σὺ μιά ξένη ἀγκάλιασες, τὴν ἔκαμες ἴδική σου.
 Μαζὺ σου ὀλίγον ἐζήσες ἢ κόρη ἢ ζηλεμένη
 Κι', ἐννοίωσες—Ὡμίμ'!— πῶς ἢ εὐτυχιά ἐδῶ ὅτι γῆ εἶναι ξένη.
 Φεβήθη πῶς ἐομιξάτε ὅτ' ἀγρία τοῦ κόσμου πάθη,
 Ἐννοίωσες πῶς ἐνέπεσε ὅτ' ἡς μαύρης γῆς τ' ἀγγάθια...
 Ὁ σπόρος τῆς ἀγάπης σας θέλει οὐρανὸ νὰ ζήσει,
 Ὅπου εἶναι δάκρυα δὲν ἔμπορεῖ νὰ δώσει, νὰ βλαστήσῃ.

Ἄν ἐδῶ κάτω ὁ θάνατος συντρίβῃ τὰ δεσμά σας,
 Ἄνίσως σὲ κυπάρισσο κρεμᾶ τὰ στεφανά σας,
 Ἡ λατρευτὴ σου σήμερα δεσμοὺς ἀθανασίας
 Ἀγιάζει ἀπὸ τὸν τάφο τῆς ἐνώσεως οὐρανίας
 Τελεῖ μ' Ἐσὲ μυστήριο, καὶ τὸ ἄσαρκό τῆς χέρι
 προῖκα, ἀρραβῶνα ἀτίμητον σοῦ δίνει, σοῦ προσφέρει
 Τὸ σπλάγνο σου, τὸ σπλάγνο τῆς, τὸ ἄτυχ' ὄρφανό τῆς...

Παρηγορήσου· μὴ θρηνεῖς ὅτ' ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς
 Τὸν πρόσκαιρο, τὸν γῆϊνο· παῦσε τὰ δάκρυά σου!
 Χορὰ σ' ἐσένα, φίλε μου, ποῦ ἀρραβωνιστικιά σου
 Πέρνεις μιά κόρη τ' οὐρανοῦ, κι' ἐνῶ ὅτι γῆ χηρεύεις
 δένεσαι μὲ παράδεισο, μ' αὐτὸν συμπεθερευεῖς,
 Ὅπου, Ἀχιλλεῦ, ἢ ἀθάνατη μνηστὴ σου σὲ προσμένει
 Νὰ ζῆτε οἰώνια ἀχώριστοι, αἰώνια εὐτυχιόμενοι
 μέσα σ' ἀνέσπερη χαρὰ, μακαρισμένο τέρι,
 ἐκεῖ ποῦ χάρου δὲν ἔμπορεῖ, νὰ σὰς χωρίσῃ χέρι.

Ἐν Ζακύνθῳ τὴν 27 Ἰουλίου 1900.

Ἀνδρέας Μαρτζώκης.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ

Τὸ κρίμα ποῦ ἔσυρε γιὰ Σὲ ὁ χάρος τὸ δρεπάνι,
 Τὴ ζηλευτὴ τὴ νιότη σου γιὰ πάντα νὰ μαράνη.
 Ναι, εἶναι κρίμα ὡς βασιλιάς σκληρὸς νὰ κυβερνᾷ
 Ὁ Χάρος, κι' ὅτ' εἶν' ὡμορφο νὰ σβένῃ, νὰ χαλάη.

Ἐν Ζακύνθῳ τὴν 17 Ἰουλίου 1900.

Κωνστ. Γ. Καψοκέφαλος.

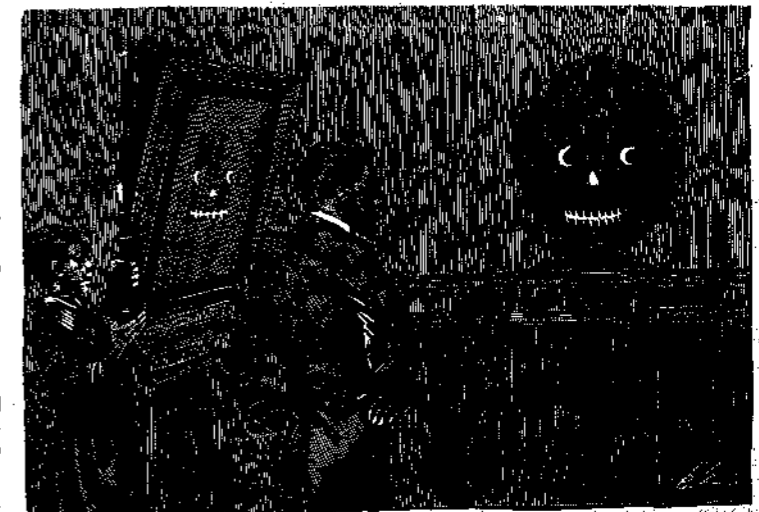
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἡ ΖΩΣΑ ΣΚΙΑ

Ἦλον ὅτι τὸ ἀκόλουθον πείραμα δὲν ἔχει τὸ ἐπίπλοκον, ἐν τούτοις εἶναι εὐκολώτερον νὰ τὸ ἐκτελέσῃ τις διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ καλῶς ἢ ἀπλῶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Οὐδὲν νεώτερον θὰ προσθέσωμεν, ἐὰν σὰς εἴπωμεν, ὅτι ἐὰν τοποθετηθῆτε μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ φωτὸς τινος τὸ σῶμα σας θὰ σχηματίσῃ σκιά ἐπὶ τοῦ τοίχου τούτου. Ἀλλ' ἡ σκιά αὕτη οὐδὲν τὸ παράδοξον θ' ἀποτελέσῃ, διότι θὰ παράξῃ ἀπλῶς τὴν σκιάν τοῦ σχήματος τοῦ σώματός σας, χωρὶς βεβαίως ἢ σκιά αὕτη ν' ἀπεικονίσῃ καὶ τὰ χαρακτηριστικά σας, ἦτοι τοὺς ὀφθαλμοὺς σας, τὴν ρίνα, τὸ στόμα, κτλ.

Λοιπὸν περὶ αὐτοῦ πρόκειται ἤδη νὰ προσδώσῃτε εἰς τὴν σκιάν ταύτην τελειοτέραν ἀνθρωπίνην μορφήν, δηλαδὴ νὰ διακρίνωσθε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οἱ ὀφθαλμοί, ἢ ρίς, τὸ στόμα καὶ ἐν ταυτῷ ν' ἀνοιγοκλείεται τὸ

στόμα ἐν μέσῳ πτερυγίων ὀδόντων καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ νὰ κινῶνται περὶ τῆς κόγχης των, ὥστε νὰ εἴχετε ἐνώπιόν σας ἀγρίανθρωπὸν τινα. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ τοποθετηθῆτε εἰς τὴν γω-

νίαν τοῦ δωματίου καὶ πλησίον τοίχου, ὅπου νὰ παράκῃται κάτοπτρον. Ὅπισθεν σας δὲ ἀτομόν τι δέον νὰ κρατῇ φῶς, ὅπερ νὰ ποικίλῃ τὴν ἀπόστα-

σιν και τὸ ὕψος αὐτοῦ, μέχρις οὐ εὐρει, ὅτι ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός τούτου ἐν τῷ κατόπτρῳ ἔλθῃ ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅπου κείται ἡ σκιά τῆς κεφαλῆς σας. Φυσικῶς δέ, ἡ ἀντανάκλασις αὕτη θά σχηματίσῃ περίε τῆς σκιάς ταύτης ἡ ἐντός αὐτῆς τετράγωνον, στρογγύλον ἢ ὡϊδὲς σχῆμα, ἢ τοι ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τοῦ καθρέπτου. Ἄλλ' ἐάν ἤδη κἀλύψῃτε τὸν καθρέπτην σας διὰ τινος πυκνοῦ χάρτου, ἐν ᾧ περιεκόψατε ὡς δελκυσὶν, ἢ ἐπισθεν εἰκῶν, ὀφθαλμούς, ῥίνα κοί στόμα, πλέον ἢ ἦπτον φανταστικῶς, αἱ φωτειναὶ ἀκτίνες τοῦ φωτός σας διερχόμεναι τὰ σημεῖα ταῦτα, θ' ἀντανάκλασθῶσι μόναι καὶ θά σχεδιάγραφῶσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκιάς τῆς κεφαλῆς σας, εἰς τρόπον ὥστε θ' ἀποτελέσῃ τὸ φαινόμενον, ὅπερ παρίστησιν ἡ ἡμετέρα εἰκὼν.

Ἄλλ' ἐάν θέλετε, ὡς εἶπομεν, νά δώσῃτε πληρεστέραν εἰς τὸ σχῆμα σας ζωὴν, θέσατε ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ἀντὶ ἐνδός, δύο χάρτας, ὁμοίως περιεκομμένους, ἐξ ὧν ὁ εἰς νά εἶναι ἀκίνητος, ὁ δὲ ἕτερος κίνητος. Τὸν δεύτερον τούτον κινεῖτε διὰ τῆς χειρὸς σας ἐνώπιον τοῦ πρώτου καὶ τότε θά ἰδῆτε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ στόμα τῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου σκιάς σας νά κινῶνται ἀπροσδοκῆτως, ὡς νά εἶχετε ἐπὶ τοῦ τοίχου φανταστικὸν τινὰ ἀγριάνθρωπον.

Φ. Π.

ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Καλλιτ. Σὺ εἶσαι, ὦ πάτερ, Ζεῦ;
 Ζεὺς. Ναι, ... τί ζητεῖς;
 Καλλιτ. Σὶ ζητῶ τὸσον καιρὸν.
 Ζεὺς. Πῶς; καὶ τί μὲ θέλεις, δὲν εἶμαι ἄρα πανταχοῦ παρών;

Καλλιτ. Μὰ τὸσον καιρὸν σοῦ ζητῶ νά με ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου καὶ δὲν με ἀκούεις, τῶρα λοιπόν, δσου συνητηθήμεν. . .

Ζεὺς. Αἴ καὶ δι' αὐτὸ μ' ἵσταμάτησες;
 Καλλιτ. Ναι, Ζεῦ, πάτερ, σέ παρακαλῶ νά με ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὴν πάρῃς πίσω. . .

Ζεὺς. Ἄ, μὰ δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι δυνατόν νά τὴν πάρω ἐγὼ πίσω, σὺ, ἔχυσες τόσα δάκρυα πρὶν, διὰ νά μοῦ τὴν πάρῃς καὶ τώρα; Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν.

— Μὰ... εἶναι ἀνοικονόμητον πλῆγμα.
 — Τί μὰ... στείλε τὴν λοιπὴν στόν διάβολον.
 Ἄφου ἐγὼ δὲν τὴν παίρνω πίσω καὶ σὺ δὲν τὴν θέλεις πλέον. Δῶσε τὴν ἀλλοῦ.

ΛΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ ἀπελπισία εἶναι τὸ μέγιστον τῶν οφθαλμάτων.
 Vauvenargues.

Οὐδὲν ἀμεμπτον τῆς ἀμέμπτου διαγωγῆς.
 Mme de Maintenon.

Μὴ ἐπιχειρῆς οὐδὲν μετὰ τόλμης, ἀλλ' ἅπαξ τὸ ἀποφασίσῃς, ἐπέλεσον αὐτὸ μετὰ ζήσεως.
 Φενελών.

Ὁ ἀνθρώπος εἶναι ὄν ἀτελής, ὅπερ ἀκαταπαύστως ζεῖει εἰς τι καλλίτερον καὶ μεγαλειότερον αὐτοῦ.
 Descartes.

Τὸ ρῆμα «εὐτοχεῖν» δὲν ἔχει οὔτε παρὸν, οὔτε παρελθόν, οὔτε μέλλον, διότι εὐτυχία δὲν ἰσχύει ἐν τῷ κόσμῳ.
 Baurget.

Η ΗΧΩ

ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ

Ἄριστος εἶπεν, ὅτι αἱ ὠραιότεραι ιδέαι τοῦ κόσμου προέρχονται ἀπὸ τὰς θαλαμηπόλους καὶ ἴσως δὲν εἶχε καὶ ἀδικον.

Ἦτο παραμονὴ τῆς τελευταίας ἡμέρας τῶν Ἀπόκριων.

— Ἐάν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου, ἔλεγεν εἰς τὴν κυρίαν τῆς ἡ χαρίσσα θαλαμηπόλος Κλοτίλδη, θά παρήκουσα εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ συζύγου μου, θά ἐλάμβανον ἓνα δόμνον καὶ θά ἐπήγαινον εἰς τὸν χορὸν, τῶν προσωπιδοφόρων.

— Τί λέγεις καλῆ; εἶσαι μὲ τὰ σωτῆρά σου; τῇ ἀπήνησεν ἡ χαριτόβρυτος κυρία τῆς Ἀσπασίας. Ἐγὼ ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ ταξιδίου τοῦ συζύγου μου. Καὶ ἂν ἀπροσδοκῆτως ἐπιστρέψῃ αὐτὴν τὴν νύκτα; Τί γίνομαι;

— Ἄ! εἰς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον, κυρία, διότι εἶναι λοχαγὸς καὶ εἰ σπαθοφόροι δὲν χορταεῦσιν εἰς τοιαῦτα ζητήματα. Αὐτοὶ εὐκόλως κέμουν αἰμυτοχυσίας.

— Ὤστε, τί εἶναι αὐτά, ποῦ μὲ συμβουλεύεις;

— Ἀλλὰ ἐγώ, κυρία, θά ἐλάμβανον τὰ μέτρα μου καὶ ἂν ἱπίστρεφε, θά ἔκαμνον τὰ ἀδύνατα δυνατὰ νά εὐρισκόμην εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἄ! μὰ τότε σὺ ἀξίζεις ἓνα βασίλειον.

Εἰπέ μοι τότε, πῶς θά ἔκαμνες;

— Ἴδου ἀπλόουσατον. Θά ἐπήγαινον εἰς τὸν χορὸν καὶ θά ἄφινον κάποιον ἄλλον εἰς τὴν οἰκίαν. Ἄφου μάλιστα ὁ σύζυγός σου εἶναι μύωψ καὶ δὲν βλέπει καλά, βεβαίως δὲν δύναται νά διακρίνῃ εὐκόλως τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τὴν καμαρίραν του.

— Περίεργα πράγματα μοῦ διηγείσαι. Ἐξηγήσου καλιέτερον, Κλοτίλδη.

— Ἴδου κυρία, ἐξηκολούθησε σοβαρῶς ἡ θαλαμηπόλος, ἐγὼ δύναμαι κάλλιστα νά προσποιηθῶ τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου μου καὶ μάλιστα νά θυμώσω. Ἐάν ἔλθῃ καὶ μὲ εὐρὴ μόνην, θά τερῆσω σιωπὴν πεισματώδη καὶ ἂν μὲ ἀναγκάσῃ νά τοῦ ὁμιλήσω, θά ἀποσυρθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν σου, κλείουσα αὐτῷ ἀποτόμως τὴν θύραν.

— Ὁραῖα! ὠραῖα! ἀπήνησεν ἡ σύζυγος τοῦ λοχαγοῦ, ὄλωσ ὑπέρχαις. . . Δός μοι τὸ φόρημά μου, δός μοι τὰ ὑποδύματά μου τὰ χρωματιστά, δός μοι τὸ κόνινο δόμνον καὶ πιστεύω νά τὰ καταφέρωμεν καλά ἀπόψε.

Ἐνῶ δὲ ἤτοιμάζετο, αἱ δύο γυναῖκες συνα-

μίλουν καὶ ἐγέλων παταγωδῶς, εἰς βάρος ἐνοεῖται, τοῦ λοχαγοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ἀσπασία ἐντελῶς μεταμορφώθεισα ὑπὸ τὸ διασκεδαστικὸν αὐτῆς ἐνδυμὰ, ἀπειχαιρέτησε μετὰ φαιδρότητος τὴν πιστὴν αὐτῆς θαλαμηπόλον καὶ ἀπήλθεν εἰς τὸν χορὸν τῶν προσωπιδοφόρων.

Μεῖναισα μόνῃ ἡ Κλοτίλδη, διήλθε τὸν καιρὸν τῆς δοκιμάζουσα τὰ φορέματα τῆς κυρίας τῆς, καλλωπιζομένη καὶ μεταβαίνουσα ἀπὸ καθρέπτου εἰς καθρέπτην. Προσεποιεῖτο δὲ τὴν κυρίαν καὶ πότε καθημένη ἐπὶ τοῦ καναπέ, καὶ πότε ἐπὶ τῆς ἔδρας, νηγχιρστεῖτο διότι τῆς εἶδετο ἀφορμὴ νά κάμῃ καὶ αὕτῃ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, τὴν κυρίαν. Εἶτα δὲ φορέσασα καὶ τὰ ἐνώτια τῆς κυρίας Ἀσπασίας, ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῷ, παρατηρῶσα τὸν κόσμον διαβαίοντα.

Πολὺ πλῆθος διέβαινε καὶ ὅλοι διασκεδάζον τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἐκτός τῆς Κλοτίλδης, ἥτις ἐνῶ βαρυνθεῖσα νά παρατηρῇ, ἠτοιμάζετο νά κλείσῃ τὴν θυρίδα, παρατηρεῖ κάτωθι νέον τινὰ, ὅστις τὴν παρέτηρει μετὰ προσοχῆς.

— Κλοτίλδη, αἴφνης τῇ φωνάζει ὁ παρατηρῶν αὐτὴν νέος καὶ αὕτη ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν μικρὸν σύγχωρον τῆς Κικίνου.

— Μὰ, σὺ εἶσαι Κικίνε, τῷ λέγει, ἀμέσως, ἔλα, ἔλα ἐπάνω.

Ὁ νέος χωρὶς νά περιμένῃ δευτέραν πρόσκλησιν, ἀνήλθεν αὐθωραὶ τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας καὶ εὐρέθη μετ' ἐκπλήξεως πρὸ καλονδεδουμένης κυρίας:

— Πῶς σὺ εἶσαι, Κλοτίλδη; τῇ λέγει ὁ Κικίνος, ἐνδεδυμένη ὡς μεγάλη κυρία; Ἐπιροβιάσθησ ἄλλο;

— Ναι, ἀπόψε ἐγὼ καὶ ἐγὼ μεγάλη κυρία. Θέλω καὶ ἐγὼ νά διασκεδάσω, ἀφου ὅλοι ἀπόψε διασκεδάζουν.

— Ἄ, τότε βάλε τὸ καπέλλο σου καὶ πάμε καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν χορὸν νά διασκεδάσωμεν.

— Ἄ, ὄχι, διότι περιμένω τὴν κυρίαν μου ἢ μάλλον τὸν κύριόν μου. Καὶ ἂν κανεῖς ἔλθῃ ἐξ αὐτῶν, πρέπει νά εἶμαι ἐδῶ.

— Ἐ, τότε ἐδῶ νά διασκεδάσωμεν, Κλοτίλδη.

— Αυτό, μάλιστα, γίνεται, κάθησάι να τὰ είπούμαι.

— Καί καθήσαντες ἀμφότεροι ἐπὶ τοῦ καναπέ πλησίον ἀλλήλων, ἤρχισαν νὰ λέγουν μύρια ὅσα πράγματα καλά καὶ κακὰ τοῦ χωρίου τῶν, τῆς πόλεως καὶ τῶν διασκευάσεων καὶ εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τρυφεράς ἐκμυστηρεύσεις, ὅποτε αἰφνιδίως ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἐκπληκτος εἰσέρχεται ὁ κύριος λοχαγός, ὅστις διὰ μιᾶς εὐρίσκεται πρὸ αὐτῶν.

Οὗτος ἐν ταραχῇ προχωρεῖ βήματά τινα καὶ ἀποτεινόμενος μετὰ βροντώδους φωνῆς καὶ ἀπειλητικῆς στάσεως πρὸς τὴν Κλοτίλδην, ἣν πρὸς στιγμήν ἐξέλαβε ὡς σύζυγόν του καὶ ἐξάγων διὰ μιᾶς τὸ περιστροφόν του:

— Ἄ, τέλος, σὲ συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, τῇ λέγει καὶ τῇ διευθύνει τὸ περιστροφόν πρὸς τὸ στῆθος τῆς.

— Ὁ ἀτυχῆς Κικίνος ὄλος ἐντρομος ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ σκηνῇ, περιεμαζεύθη ὀπισθεν τῆς Κλοτίλδης, ἀναμένων τὴν δευτέραν σφαῖραν τοῦ περιστρόφου, ὅτε διὰ μιᾶς αὐτὴ προλαμβάνουσα μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτῆν ἐτοιμότητος καὶ ἐγείρουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν κύριόν τῆς, τῷ ἀνακράζει:

— Μὴ πρὸς θεοῦ, κυρ' Λοχαγέ, ἐγὼ εἶμαι ἡ Κλοτίλδην, ἡ καμαριέρα σας.

Ὁ Λοχαγός τότε ἀναγνώρισας αὐτὴν καὶ ὄλος ἐκπληκτός διὰ τὴν παραγνώρισιν, ἐσταμάτισε πρὸς στιγμήν καὶ τῇ λέγει:

— Μπα! σὺ εἶσαι; Πῶς σὺ εἶσαι, Κλοτίλδην;

— Μάλιστα, κύριε, ἐγὼ εἶμαι ἡ Κλοτίλδην, ἣτις ἠθέλησα καὶ ἐγὼ ἀπόψε νὰ μετεμφισθῶ.

— Ἄ! μὰ τότε εἶσαι πολὺ ὠραία οὕτω, κυρία Κλοτίλδην καὶ σὲ βοβαίῳ, ὅτι κάνεις καλὰ τὸ μέρος σου.

Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸν τὴν λαμβάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος, ὅτε ἡ Κλοτίλδην τὸν ραπίζει ἰσχυρῶς κατὰ πρόσωπον, λέγουσα αὐτῷ:

— Ἄφροσέ με, ἀφροσέ με, διότι θὰ ἔλθῃ ἡ κυρία.

— Ἀκριβῶς, ποῦ εἶναι ἡ κυρία; τὴν ἰρωτᾷ ὁ λοχαγός, ἐνθυμηθεὶς τότε τὴν σύζυγόν του. Ποῦ εἶναι ἡ σύζυγός μου;

— Ἴδού με, ἰδού με, ἀναφωνεῖ αὐτὴ ἐρχομένη κατόπιν αὐτοῦ, εἰσέτι μετεμφισμένη καὶ ἐξω φρονῶν, ἀντιληφθεῖσα τοῦ πράγματος.

Ὁ Κικίνος λαβὼν τότε καιρὸν, ἀπῆλθεν αὐθαρεῖ ἐκεῖθεν.

Ὁ δὲ λοχαγός στραφεὶς, εὐρέθη ἐνώπιον τῆς συζύγου του, ὄλος μετεμφισμένης καὶ ἐκπλαγῆς σφόδρα ἐπὶ τούτῳ, ἀνέκραξε μετ' ἐμφάσεως:

— Σὺ, σὺ, οὕτω; Ἀσπασία, εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; καὶ πῶς οὕτω; ποῦ ἦσο;

Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ὄλη ἐνοχος καὶ ἄπιστος πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, εὐρέθεισα ἀντιμέτωπος αὐτοῦ ἐν περιστάσεσιν τοσοῦτον ἀπροσδοκῆτος, ἐξαγαοῦσα τὸ πολυθύλλητον ἐρυθροῦν δόμινόν τῆς, ἔρριπεν αὐτὸ κατὰ πρόσωπον, ἀνακράζουσα ἐν ἀγανακτῆσει:

— Εἶναι περιττὸν νὰ φέρωμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες διπλοῦν ἐνδυμα, ἀφοῦ σεῖς πρῶτοι φέρετε διπλὴν προσωπίδα!

Καὶ οὕτως ἐσώθη.

Ρουῆς.

ΠΙΚΡΑ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

— Ντροπή, γυναῖκα, ντροπή, τόσοον ντεκολτέ, μοῦ κάμνει κακὸ νὰ σὲ βλέπω οὕτω. Νὰ σκεπασθῆς.

— Πῶς, Περικλῆ, δὲν γνωρίζεις ἀπὸ κόσμον; αἱ ἄλλαι τόσοαι Κυρίαί, πῶς σου φαίνονται; αὐτάς, σοῦ κάμνει καλὸ νὰ τὰς βλέπῃς;

— Ναί, αὐτάς... ἀλήθεια... μοῦ ἀρέσει νὰ τὰς βλέπω... ἀλλὰ... ἐσένα...

— Αἱ, τότε, εἶσαι εἶναι ὁ κόσμος, οἱ ἄνδρες διὰ νὰ βλέπουν τὰς ἄλλας ντεκολτέ, πρέπει νὰ ὑποχωροῦν νὰ ἦναι καὶ αἱ ἰδικαὶ των ὁμοίμορφοι.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

— Περιέργον πράγμα, Πέτρε, δὲν εἶσαι λοιπὸν ἐδῶ; Εἶναι μία ὥρα ποῦ κτυπῶ. Δὲν εἶσαι μέσα;

— Πῶς, ἐάν δὲν ἦμουν μέσα, κύριε, θὰ ἐκτυπούσατε περισσοτέραν ὥρον.

Φιλάργυρος τις παραπονεῖται εἰς τὴν κατάστασιν τῆς υγιείας του.

— Πρέπει νὰ φωνάξῃς ἰατρὸν, τῷ λέγει, εἰς φίλος του

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἰατροῦ, ἀπαντᾷ οὗτος. Ὁ γείτων μου ἔχει ἓνα, τὸν ἀκούω ἀπὸ τὴν θύραν ὅταν ἔρχεται καὶ οὕτω δὲν ἔχω ἀνάγκην ἄλλου.

Ἐν τῷ βαγονίῳ κυρία τις πρὸς ἰατρὸν:

— Πῶς, ἰατρέ μου, κάμνετε ἤδη καὶ στίχους;

— Ἐνίστε, κυρία μου, διὰ νὰ σκοτώσω τὸν καιρὸν.

— Πῶς, δὲν ἔχετε πλέον πελάτας;

Εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον.

— Τί θὰ πάρετε, κυρία;

— Νὰ μοῦ δώσῃς ἓνα φρέσκο baiser.

— Καλλίτερον εἶναι ἡ κυρία νὰ πάρῃ τίποτε ἄλλο, διότι ἐτελειώσαν.

Εἰς παρακείμενος κύριος:

— Δώσε τῆς τὸ ἰδικόν μου.

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς;

— Ὅτι ὁ Πειραιεύς περιβάλλεται μεθ' ὁθαλάσσης, ἐνῷ αἱ Ἀθηναὶ μεθ' ἐξηράς.

Ἐν τῷ πλοίῳ, ἐν ταξειδίῳ καὶ ἐν γεύματι. Ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸν καμαρώτον:

— Ἄλλοτε, πρὶν σηκώσῃς τὰ πινάκια νὰ ἐρωτᾷς ἀν' θέλωμεν ἄλλο ψητόν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ καμαρώτος πρὸς τὸν πλοίαρχον:

— Κύριε πλοίαρχε, θέλετε ἄλλο ψητόν;

— Εὐχαριστῶς, δώσε μου.

— Ἐτελείωσε, δὲν ἔχει πλέον.

Ἡ μικρὰ Διλή πρὸς τὴν μητέρα τῆς:

— Μαμά, ἠθελα μίαν μικρὰν ἀδελφὴν, διὰ νὰ παιζόμεν μαζί.

— Πῆγαινε νὰ ζητήσῃς αὐτὴν ἀπὸ τὸν πατέρα σου, τῇ ἀπαντᾷ ἡ μητὴρ, μειδιῶσα.

Ἡ Διλή μεταβαίνει ἀμέσως πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ὅστις τῇ ἀπαντᾷ μετὰ σοβροῦς:

— Ἄ, δὲν εἶναι δυνατὸν κόρη μου, διότι κοστίζει πολὺ.

Ἡ Διλή μετὰ μικρὰν σκέψιν, κλαίουσα:

— Πῶς, παπάκη μου, δὲν ἐκόστισα ἐγὼ πολὺ; δὲν σὰς ἔδωσα τίποτε.

Κύριος τις προκειμένου νὰ μεταβῇ εἰς Παρίσιους ἐρωτᾷ τὸν κ' Ἰγγλέσιν:

— Καὶ πόσα ἔσοδα μοῦ χρειάζονται καθ' ἐκάστην εἰς Παρίσιους;

— Μὰ ὅσο φρ. καθ' ἐκάστην μοῦ φαίνεται, ὅτι σὲ ἀρκοῦν, κύριε.

— Καὶ ἂν πάρω καὶ τὴν γυναῖκα μου μαζί;

— Ἐ! τότε 2ῶ φρ. σὲ ἀρκοῦν.

Ὁ Πέτρος ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ σχολείου.

— Τί ἔκαμες πάλιν εἰς τὸν δρόμον, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του.

— Νά, ἔβλεπα ἓνα ἄνθρωπον, ποῦ ἐσκότωσε ὁ τροχιόδρομος.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα τόσες φορές νὰ μὴ παίξῃς εἰς τὸν δρόμον;

Ὁ Πέτρος στενοχωρούμενος:

— Μὰ λοιπὸν ἔπαυσα καὶ με τοὺς σκοτωμένους!

Δικαστῆς καὶ κατηγορούμενος.

Ὁ πρῶτος. Κατηγορεῖσαι, ὅτι διέρρηξες ἰσχυρὸν καὶ ἀδιάρρηκτον χρηματοκιβώτιον καὶ ἐκλεψες μὲγάλον ποσόν. Δὲν μᾶς λέγεις, πῶς ἔλυσες τὸ πρόβλημα αὐτό;

Ὁ δεῦτερος (μετὰ μειδιάματος Διὰ τῶν υποδιαίρέσεων, κύριε πρόεδρε, διὰ τῶν υποδιαίρέσεων.

Πρίγκηψ τις διερχόμενος πρῶτην φορὰν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, μετ' ἀποστροφῆς παρετήρει τὸν μικρὸν ὄχλον ἀνυπέδητον καὶ κακοενδεδυμένον.

— Πῶς, λέγει πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν του, δὲν ἐνδύονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καλεῖτερον;

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε, ὑψηλότατε, ἅμα μεγαλώσῃτε, τῷ ἀπαντᾷ στενοχωρημένος ὁ ὑπασπιστής.

Εἰς φίλος εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς γυναικὸς τοῦ φίλου του:

— Μὰ δὲν εἶναι, μοῦ φαίνεται ἡ ἑορτὴ τῆς γυναικὸς σου, Ἰωάννη;

— Ναί, ἀλλὰ ἡ σύζυγός μου θέλει νὰ ἑορτάξῃ κάθε δύο ἔτη.

— Καὶ διὰ τὸ τοῦτο, Ἰωάννη;

— Ἄ! ἔχει δίκαιον, φίλε μου, ἡ σύζυγός μου θέλει οὕτω τὰ δύο ἔτη νὰ τὰ περνᾷ γιὰ ἓνα.

ΤΕΡΠΙΝΑ

— Κρίμα, πολὺ μὲγάλον στόμα ἔχει ἡ ὠραία αὕτη Κυρία, ἔλεγε κύριος τις πρὸς τὴν φίλην τῆς.

— Ναὶ καὶ δόντια ξένα, προσέθηκεν αὕτη, κινουσα τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ μολαταῦτα εἶναι πολὺ ὠραία, προσέθηκεν ὁ Κύριος.

— Δυστυχῶς οἱ ἄνδρες πάντοτε τὸ ψεῦδος ἀγαπᾶσι, ἐπέειπεν ἡ φίλη τῆς.

Ανάμικτος. Ηλεκτρισμός δν έλκει πας έχέ- φρων και πονηρός άνθρωπος.

Αθηναίος τις δεικνύει εις επαρχιώτην τον ηλεκτρικόν φωτισμόν και τῷ άπαριθμεί τά πλεονεκτήματα του ηλεκτρισμού. Όταν δέ φθάνει εις τά ηλεκτρικά ώρολόγια :

— Ά, ιδώ μόνον δέν επιτυγχάνει, τῷ λέγει.
— Μά διατί, τότε, τῷ άπαντῆ ό επαρχιώ- της, δέν μεταχειρίζεσθε τον ηλεκτρισμόν, όπως ήμεις τό φῶς του ήλιου εις τά ήλιακά ώρολό- για ; Ημεις έχομεν τακτικῶς άκριβή ώραν.
— Καλά λέγεις. Θά τό γράψωμεν εις τάς εφημερίδας, νά τό ιδῆ ό κ. Αιγενήτης.

Ο ίδιος πρὸς Αθηναίον:
— Πιστεγήρησα, φίλε μου, ότι ιδώ εις την πρωτεύουσαν, διά νά έκτιμηθῆ τις, πρέπει ν' άφήνῃ τους άλλους νά δμιλῶσιν. Ο ξένος πρέπει νά είναι βωδὸν πρόσωπον. Οὕτω καταλαμβάνει την δυναμίν του.

Κυρία τις άφου επί μακρόν έκαλωπιζέτο και εψυμιθίζετο, εισηλθεν εις την σίθουσαν όπου άνε- μένετο υπό τινος Κυρίου.
— Δέν άληθές, ότι άνανεούμαι ; δέν με εύ- ρίσκετε νεώτεραν ; τῷ λέγει.
— Είναι άληθές, τῆ άπάντησεν εκείνος, αλλά έχάσατε πολὸν χρόνον, διά νά φθάσητε εις τοῦτο.

Μικρόν λεξιλόγιον.
Θαυμαστής. Πρόσωπον άνώτερον του μη θαυ- μαστού.
Δουδαίωμα. Γνώμαι, τάς όποιás πρέπει νά υποδέχεται τις, όπως τάς γεροντοκόρας. Νά τάς σέβεται, χωρίς νά τάς άσπάζεται.
Χαιρετισμός. Προίμιον κωμικῆς, προσωπικῆς παραστάσεως.
Προαγωγή. Φιλοτιμία, και φιλαυτία άγγα- ρείας δόξης και κοιλίας.
Περίπατος. Υποκρισία, εξαντλούσα τάς σω- ματικὰς και διανοητικὰς δυνάμεις.

Ίερεύς τις επέπληττε χήραν, έλθούσαν εις γάμον πρὸ τῆς παρελεύσεως έτους από του θανάτου του συζύγου της.
— Μά, θά τον εύρισκα τον γαμβρόν, τότε, παππά μου; άπάντησεν αὐτή.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ !!

Έπῆρ' από τάλιλητο νερό,
Και δέ θά σου μιλήσω τώρα με καιρό
Έσὺ μ' αυτό έπότισες τῆ δόλμα μου καρδιά.
Έκλειδώσες τό στόμα μου, και πήρες τά..
κλειδιά !!
Μά κι' όταν πιά θελήσης σὺ ἡ ίδια
νά τάνοίξης,
Άλλοίμονο σέ σένανε ! φαντάσου πῶς θά
φρίξης !!
Γιατί με τό κλειδάκι σου, όταν θά
δοκιμάσης,
Έκείνο δέ θ' άνοίγῃ πιά τήν κλειδωνιά θά
σπάσης,
Θά βάλῃς κάτω με θυμό τήν τόση
πονηριά,
Πλὴν μάτην ! γιατί μ' έλα αυτό, θά βρῆς
μόνο.... σκουριά !!

ΡΩΤΩ

Συχνά ρωτῶ τά κύματα που φθάνουν από πέρα, εις τ' άκρογιάλι άν σ' είδανε μονάχη καμιά μέρα· άν σ' είδανε νά θλίβεσαι, άν σ' είδαν νά λυπάσαι κι' άνίσως με θυμάσαι κι' εκεί στην ξενιτιά.
Και τό χιονάτα λούλουδα πιῶ στά λιβάδι' άνθούνε μ' άπόκρυψη τῆ ρώτησα λαχάρα νά μου πούνε, άν έτρουν τώρα που' φυγες άν μ' αγαπᾶς άκόμη ἡ άλλαζες τῆ γνώμη στα ξένα που γυρνᾶς.
Ρωτῶ τ' άγέρι που ρεχεται από τά ξένα μέρη άνίσως και σέ χείδεψε, άνίσως και σέ έφει· άν τώνομά μου σ' άκουσε σιγά νά φιθύρηξε, ένφ' επικρά σακρύξεις μ' όλόθαμη ματιά.
Κάθε πουλι γοργότερο που φθάνει άπ' τά ξένα τό χαιρετῶ με δάκρυα και τό ρωτῶ για σένα. άν σ' είδε, άν αντίκρυσε τῆ ρόδινη μορφή σου, άν μου βασιτά γραφή σου νά μάθω πῶς περνᾶς.
Πολλὰς φορὰς τό μάτια μου στον ούρανὸ σηκώνω και τ' άστρα τά λαμπρόφωτα συγχροτῶ με πόνο, άν τύχη και σέ είδανε με πόθο άγνό και λύπη ψηλά με καρδιοχτύπι τό βλέμμα νά πλανᾶς.
Όλα για σέ τό ρώτησα με πονεμένα στήθεια μά δια, έλ' άγάπη μου, μου κρύφαν τήν άλήθεια, και μόνον έμα ρώτησα για σένα τήν καρδιά μου μου είπε και μακριά μου πῶς δέν με λημονᾶς.

Άθηναί. Ατμ. Το. Κρ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μετά τον τότον συναγωνισμόν των πολυκρίθμων θεα- τρικῶν θιάσων, οίτινες έφέτος ενεκατεστάθησαν εις διας τάς συνοικίας τῆς πόλεως μας, μόνον τά θέατρα Νεα- πόλεως και Τσόχα τῆς οδου Σταδίου κατώρθωσαν ένακα του άπαριζόντος αυτά έκλεκτου προσωπικού των, νά διαπρέψωσι και προσελκύσωσι τους πλείονας θαμιώνας.
Και άμφότερα οὕτω καθ' έσπέραν κατάμεστα θεατῶν διασκεδάζουσι τους κλεινοὺς του άστεως άστούς, με τάς πολυποικιλίας παραστάσεις των, πότε διδάσκοντες οί θίασοι οὗτοι δράματα και προκαλοῦντες τήν συγκίνησιν και τό πάθος και πότε παριστάνοντες κωμειδούλια και κωμωδίας, προκαλοῦντες άπλεκτον τήν φαιδρότητα και πολλοὺς τοὺς γέλωτας και τάς έπευφημίας. Ωραία τῆ άληθεία και διασκεδαστικωτάτη και άπολαυστι- κωτάτη έν μέσω δρόσου και έσπερίας αύρας και γλυκύ- τητος ἡ έκαστοτε προσέλευσις και παραμονή των άστῶν έν τοῖς θεάτροις τούτοις και πολλά τά καλά και κακά δι- δασκονται ένταῦθα, διότι τά δραματολογία των είναι αρ- κούντως πλούσια εις νέα και παλαιά έργα, αλλά θά ἤρχο- μεθα έν τῆ έκλογῆ τῆς μεταφράσεως έργων ευρωπαϊκῶν, νά έπροτιμῶντο τά πρὸς τον έλληνικὸν μάλλον χαρα- κτήρα και τά ἤθη και έθιμά μας συνάδοντα, καθ' όσον ἡ διδασκαλία έργων άσχετῶν πρὸς ἡμᾶς και περιεχόν- των σκηνὰς άπρεπεις και ασέμνουσ κινήσεις, προκαλοῦσι κάπως μεμψιμοιρίας και παράπονα από μέρους των οί- κογενειῶν. Ο Έλληνικὸς λαὸς είναι φυσικῶς άψι- κορος και θέλει πάντοτε νέα έργα νά βλέπῃ. Άφού δέ τό δραματολογίον μας είναι εισέτι πενιχρόν, καλόν είναι οί καταγινομένοι εις μεταφράσεις νά προτιμῶσι τάς ἠθικωτέρας και άν δέν εύρίσκωσι τοιαύτας, νά συν- θέτωσι νέα έργα οἷως έλληνικά, άφού δυνάμεθα νά έχωμεν άριστους ἠθοποιούς και μιμητὰς των δυσκο- λωτέρων έτι χαρακτηρισῶν και κοινωνικῶν σκηνῶν μας.
Έν τούτοις τά θέατρα Νεαπόλεως και Τσόχα απέ- δεξαν ότι τά πάντα δύνανται, αλλά τοῖς λείπει έτι τό έδαφος και ἡ ὕλη όπως δειχθῶσιν άντάξια άπάσων των αξιώσεών μας.

Φρικ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Ερώτησις.
Ήλιος μικρός εζήτησε
Στό χῶμα νά τον θάψουν,
νά μεγαλώσῃ γρήγορα
Γιγαντα νά τον κρέουσι ;
16. Ερώτησις.
Ποιδν σύχρονόν μας ύπουργόν,
μ' άπλοῦν άναγραμματισμόν
παρήγαγε—μη άπόρεις—
έλληνική έφημερίς ;
17. Απογία.
Τρία νησάκια έσρά
κινουῦνται μέσα στα νερά
και ταξειδεύουν κι' άλλαγοῦ
— μά από που και ως που.
Σημ. Εις τον πρώτον λύτην των άνωτέρω άσκήσεων, δοθήσεται ως δῶρον έν βιβλίον. Τῶν δέ λοιπῶν δημοσιευθήσονται τά δύοματα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Αίνεγμα 100ν. Το χεῖμα.
Έλυσαν αυτό ό κ. Δ. Ροδίτης εζ' Αθηνῶν, ἡ Δε- σποινίς Μαριάνθη Παπανικολάου εκ Σύρου, ό κ. Μιλτ. Σαμφῶν εκ Κων)πόλεως, ἡ κυρία Άσπασία Πετροπού- λου εζ' Αλεξανδρείας και ό κ.Κ. Βάρφης εκ Πειραιῶς.
Αίνεγμα 110ν. Ο Ίερεύς.
Έλυσαν αυτό ό κ. Δ. Ροδίτης εζ' Αθηνῶν, ό κ. Άλεξ. Μιχαηλίδης εκ Ααρίσσης, ἡ κυρία Άσπασία Πετροπούλου εζ' Αλεξανδρείας, ό κ. Μ. Χαριλάου εκ Βάλου, ἡ Δεσποινίς Κλεάνθη Μανιατάκη εκ Καλα- μῶν, ό κ. Μ. Κουμουτσόπουλος εζ' Αθηνῶν και ό κ. Μ. Ρ. . . μ.
Ερώτησις 12η. Χρῆη.
Έλυσαν αὐτήν ό κ. Κ. Βάρφης εκ Πειραιῶς, ό κ. ό κ. Άλεξ. Μιχαηλίδης εκ Ααρίσσης, Μιλτ. Σαμφῶν εκ Κων)πόλεως, ἡ Δνίς Μαρία Βρυζάκη εζ' Αθηνῶν, ό κ. Ν. Δαρλόπουλος εκ Βουτινης και ό κ. Μ. Χαριλάου εκ Βάλου.
Σημ. Έπομένως τό δῶρον θά λάβῃ ό κ. Δ. Ρο- δίτης εζ' Αθηνῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ",

Α. Κ. Γαστούνη. Συνεστημένη και δελτάρια ελήφθησαν. Σας άπητηήσαμεν ταχυδρομικῶς.—Α. Χ. Χαλκιδά. Χρυσόδετον τόμον προσεχῶς λαμβάνετε.—Τ. Α. Γύθειον. Έπιστολή ελήφθη. Έχει καλῶς.—Θ. Γ. Κ. Μελίτην. Ευχαριστῶς δημοσιεύονται, αλλά δέον νά διατελήτε συνδρομητής μας.—Γ. Γ. Μενούφ. Δελτάριον ελήφθη. Έχει καλῶς εφύσις και ε' Ηχώ' ἤδη συνεχωνεύθησαν.—Μ. Κ. Γαλάτσιον. Έπι- στολή ελήφθη. Έχει καλῶς. Γράφομεν.—Γ. Κ. Κάτι- ρον. Συνδρομή σας ελήφθη. Ευχαριστοῦμεν. Φύλλα θά σας άποστέλλονται ἤδη αὐτοῖ. — Η. Δ. Λεω- κάδα. Υποχρεώσεις από τοῦδε δέν δυνάμεθα ν' ανα- λάβωμεν. Άν έλθητε και συνενοηθῶμεν, τότε όρίζομεν τοὺς δρους.—Α. Β. Κέρκυρα ν. Ελήφθη και θά συμ- μορφωθῶμεν, ελπίζοντες νά σας ευχαριστήσωμεν.—Ν. Δ. Α. Σάμον. Έπιστολή σας ελήφθη. Άπνητή- σαμεν άμέσως, αναμένομεν νεωτέραν σας.—Ι. Μ. Καχούλ. Δελτάριον ελήφθη, σας άπητηήσαμεν και αναμένομεν νεωτέραν σας.—Γ. Δ. Μυτιλήνην. Έπιστολή σας ελήφθη. Ευχαριστοῦμεν. Σας αναμέ- νομεν δέ, ως γράφετε.—Ι. Κ. Ζαγάρικ. Συνδρομή ελήφθη, αλλά τόμοι δέν ελήφθησαν, ταχυδρομικῶς γρά- φομεν.—Ε. Θ. Τραπεζοῦνη. Ζητούμενος αριθμός σας άπεστάλη.—Ρ. Β. Σκπέλον. Συνδρομή σας ελήφθη και ευχαριστοῦμεν πολύ. Σας άπετείλαμεν τήν του παρελθόντος έτους απόδειξιν και ἤδη όφείλετε τό τρέχον.—Π. Κ. Άργος. Συνδρομή σας ελήφθη, ευχαριστοῦμεν πολύ.—Α. Α. Ταϊγάνον. Έπιστολή σας ελήφθη. Σας εγράφωμεν ταχυδρομικῶς και αναμέ- νομεν νεωτέραν σας.—Γ. Ρ. Κέρκυρα ν. Έπιστολή μετα συνδρομῆς ελήφθη και ευχαριστοῦμεν πολύ.—Β. Μ. Ααρίσσαν. Έπιστολή ελήφθη. Έχει καλῶς. Αναμένομεν νεωτέραν σας.—Π. Σ. Οδησσόν. Συν- δρομή σας 10 ρούβλια ελήφθη. Ευχαριστοῦμεν. Από- δείξις έστάλη ταχυδρομικῶς.

ΚΛΙΝΙΚΗ

ΑΓ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ & ΑΠ. ΚΟΥΤΣΑΓΓΕΛΗ

ΙΑΤΡΩΝ

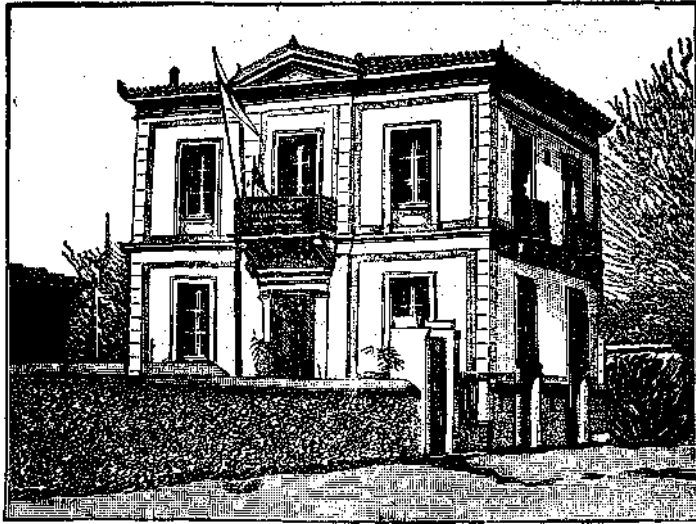
Πρέπει τις να επισκεφθῆ τὸν Βόλον, ἵνα ἴδῃ σὺν ταῖς ἄλλαις αὐτοῦ προόδους καὶ νεωτερισμοῖς καὶ τὴν ὡραίαν Κλινικὴν τῶν κκ. Παπαγεωργιάδου καὶ Κουτσαγγέλη. Κεῖται ἐν οἰκοδομήματι εὐαέρῳ καὶ θεαματικῷ ἔχοντι καὶ κήπον εὐανθῆ μεθεάν ἐξαισίαν καὶ ὄριζοντα βαθυτενῆ, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Φιλελλήνων—Θηρέως.

Ἡ Κλινικὴ αὕτη ἰδρύθη, ὡς φαίνεται, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἐν Εὐρώπῃ, καὶ νοσηλεύονται μετὰ τῆς ἀπαιτούμενης φροντίδος καὶ ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας ἐσωτερικοὶ ἄρρωστοι. Γίνονται, δὲ καὶ δεκτοὶ πρὸς ἐπισκέψιν καὶ ἐξωτερικὰ τοιοῦτοι.

Θεραπεύονται δὲ τὰ παθολογικὰ νοσήματα, τὰ χειρουργικὰ ἐν ἐπὶ τούτῳ καθαρῶς καὶ εὐπρεπῶς διεσκευασμένη αἰθούσῃ, ὡς καὶ πάντα τὰ γυναικεῖα, κατὰ τὰς τελειότερας θεραπευτικὰς καὶ ἐγχειρητικὰς μεθόδους ὑπὸ τοῦ μαιευτῆρος κ. Κουτσαγγέλη.

Τὰ σφιλιδικὰ νοσήματα θεραπεύονται ἐπίσης ἐν ἰδιαιτέρᾳ αἰθούσῃ διὰ τῶν νεωτέρων ἀσφαλῶν μεθόδων. Γίνεται δὲ καὶ ἐφαρμογὴ τῶν συστημάτων ἠλεκτροθεραπείας, ὀροθεραπείας, ὑδροθεραπείας κτλ.

Ἡ Κλινικὴ αὕτη εἶναι μοναδικὴ καὶ εὐεργετικὴ καθ' ἅπασαν τὴν Θεσσαλίαν καὶ προώριται μεγάλας νὰ παράσχῃ τῷ τόπῳ ἐκδουλεύσεις, διὰ τῆς βαθμιαίας, ὡς ἐλπίζομεν, προσθήκης καὶ ἄλλων κλινῶν ἀπὸ μέρους τῶν φιλοanthρώπων ὁμογε-

νῶν μας. Ὁ δὲ μικρὸς καὶ κομψὸς αὐτοῦ κήπος, κατὰ μέρος ἐκ σπανιωτάτων ἀνθέων, ἰσχυρῶς ὀρνεοειδῶν καὶ γαρδενιῶν, ἐπιμεληθεισῶν, ὡς ἐμάθομεν, καὶ ἀνοπτρυχθεισῶν ὑπὸ ἀβροτάτων, ἀλλ' ἀτυχῶς ἀπελυθηθειῶν ἀλσημονήτων χειρῶν εὐγενεστάτης συμπαθοῦς κόρης, ἀποτελεῖ τὸ ἠθικὸν συμπλήρωμα τοῦ εὐαγοῦς καὶ κοινωφελεστάτου τούτου ἰδρύματος.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΓ'ΑΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΟΥΣΑΡΑ

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Τὸ ἄριστον κονιάκ καὶ τὸ μοναδικὸν αὐτῶν οὐζῶν διαπρέπουν, τὰ δὲ ἐξαιρετικὰ ποτὰ καὶ ἠδύποτα τοῦ ἐργοστασίου τούτου κατέστησαν αὐτὸ ἀπὸ τινος παγκοσμίου φήμης. Κατασκευάζονται ἐκ γνησιωτάτων ὕλων καὶ ἡ προτίμησις αὐτῶν ἐμφαίνεται ἐκ τῆς εἰς Εὐρώπην μεγάλης ἐκτιμήσεως καὶ καταναλώσεως. Ἐργάζεται δὲ μετ' ἀκριβείας καὶ τελειότητος

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΘΕΚΛΟΠΟΙΓ'ΑΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Ι. ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

Ἐν Βόλῳ ὁδὸς Ἰωάννου ἀρ. 51

Μεγάλῃ παρακαταθήκῃ ὄλων τῶν εἰδῶν καθισμάτων ἐγχωρίου κατασκευῆς. Τὸ κατάστημα εἶναι τὸ μεγαλειότερον τῆς Θεσσαλίας καὶ κατασκευάζει ὅ,τι δῆποτε καθίσματα κατασκευάζονται εἰς Ἀθήνας, διότι ἔχει τοὺς καλεϊτέρους τεχνίτας. Τιμαὶ συγκαταβατικά.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΑΓΟΡΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΔΡΑΚΟΥ Γ. ΔΡΑΚΟΥ ΕΝ ΣΥΡῶ

Νεωτερισμοὶ καὶ Ἐργοστάσιον λαϊμοδετῶν, ἀρώματα, βραφαὶ καὶ σάπωνες. Ὑποκάμισα, χειρόκτια, ράβδοι καὶ ὀμβρέλαι. Καθίσματα Βιέννης, κάνιστρα καὶ εἶδη κυνηγίου, Βούρσαι, κτένια καὶ παίγνια παιδῶν. Βαλλίαι, ψιλικά καὶ κομφοτεχνήματα. Σοκολάται καὶ διάφορα ποτὰ ἑλληνικὰ καὶ εὐρωπαϊκὰ. Κονσέρβαι, εἶδη καπνιστὰ καὶ ἀγγλικὰ μπισκότα, ὡς καὶ διάφορα οἰκτικὰ σκευῆ.

ΟΛΓΑ ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΥ

Ἐν Βόλῳ ὁδὸς Ἰωάννου ἀρ. 99 Ἀθήναι.

Μοδίστα γυναικείων φορεμάτων, με ἄριστας συστάσεις. Ἐργασία ἀσφαλῆς καὶ ἠγγυημένη, ἀκριβεία καὶ στερεότης εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐφαρμογὴ δὲ τοῦ τελευταίου συρμού τελεία καὶ τιμαὶ ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ. Συνιστᾶται ταῖς συνδρομητριαῖς μας.